

સુપ્રભાતમ્
સુરેષ પ્રા. ભટ્ટ
079-23226251

સલામી સવારની..
શાળાના કાર્યક્રમમાં એ 'સુનિવર્ણિતી' આપી દે !
તળાવના ઉદ્દાટને જાય તો એ કેમ સ્થાપી દે !
દઈ દે રોંગણા હજાર, કોઈ એક-બે માગે તો -
'રિચો' પછી, ત્રણ ઓલંપિકનું આયોજન થોપી દે !!
(કોચ, તાણા ને સંશોધન વિભા)

દેશ-વિદેશે,
તવાજ ના કોવાઓ,
ઓકશે ગેર...

લોહી લાલાશે,
કાશ્મીરનું સૌંદર્ય -
કરુણું માં કેદ !!

હાઈકુ

ચિંતન
લોકચાત્રા ભયં લજ્જા દાક્ષિણ્યં ત્યાગશીલતા ।
પંચયત્ર ન વિદ્યન્તે ન કુર્યાંતર સંસ્થિતમ્ ॥
'સુભાષિત રત્નભાંડાગાર' નાં બીજા અધ્યાય 'સામાન્ય નીતિ' નો આ શ્લોક છે :
'જે જગ્યા - સ્થળ-પ્રદેશમાં- લોકોની અવર-જવર ન હોય, જે સ્થળના લોકોમાં કાયદાપાલન ન હોય અર્થાત પાપકર્મો કરવાનો કોઈ ભય ન હોય અર્થાત લોકો ઉદંડ હોય, એમને કોઈ પણ જાતના હીન કાર્યો કરવામાં ભય કે લજ્જા ન હોય, જેમનામાં યતુરાઈ ન હોય - ઓદાર્ય ક્ષમાશીલ-ઉદાર એવા સ્વભાવ ન હોય ત્યાં નિવાસ કરવો નહીં.
જે ગામ-સ્થળ-પ્રદેશમાં સજ્જન લોકો જે સામાજિક વ્યવહારોનું ચુસ્ત પાલનકર્તા હોય ધર્મ અને નિષ્ઠાનું પાલન કરતા હોય અને સજ્જનતામાં ક્યારેય ઓછાપ આવવા ન દેતા હોય એવા નાગરિકો વચ્ચે જ નિવાસ કરવો. આજકાલ મની-મસલ્લની શક્તિવાળા ગૂંડા નેતાઓ વચ્ચે રહેવાનું જીવન જોખમ હોય છે. દુર્જનો સાથે રહેવાનું ટાળવું જોઈએ.

- સુવિચાર**
- પરિણામોનો નિર્ણય કરવો એ આપણું કાર્ય નથી... આપણે તો બસ કાર્ય કરવાનું ઉત્તરદાયિત્વ નિભાવે જવું - ડો. ચંદ્રકાન્ત મહેતા
 - દીકરીનો માંડવો જો સૂરજ ને ઘેર હોત... તો સૂરજ ને પણ ખબર પડત કે અંધારું શું થીજ છે - અનિલ જોશી
 - માણસ ભગવાનને માને છે પણ ભગવાનનું માનતો નથી - નવલીત
 - કોઈ પણ જાતના નડતર વગરનો રસ્તો તમે શોધી શકો તો એ રસ્તો કદાચ ક્યાંક નહીં જતો હોય - અમૃતભંડુ
 - સમાધિ માટે આત્મા કહે તેમ કરવું અને સન્માન માટે સમાજ કહે તેમ કરવું - જીવનસૂત્ર
 - વ્યસન ના હોવું એ 'વૈષ્ણવ' - ડોંગરેજી મહારાજ
 - આજનું ઔષધ : કીડી કે મચ્છરના ડંખ ઉપર વિકસ બામ લગાવવાથી ખંજવાળ મટે છે (દીપક વી. આસરા)

બોધકથા
માણસ-મુનિ-સંત-ગમે તેટલો સંયમી-ત્યાગી હોય પણ તક-એકાંત અને સંજોગ સાનુકૂળ ઊભા થાય તો એ જરૂર લપસી પડે છે. એટલે જ તપસ્વીઓ વન-એકાંતમાં રહેતા હોય છે જેથી ત્યાં એવા સંજોગ ઊભા જ ન થાય. અપ્સરા વનમાં સરોવરમાં સ્નાન કરવા આવી હતી. ત્યાં એક તપસ્વી યુવાન ઋષિ પણ વહેલી સવારે સ્નાન કરવા આવ્યા. નિવંસ્ન અપ્સરાને સ્નાન કરતી જોઈ યુવાન તપસ્વીનો સંયમ લપસી પડ્યો. અપ્સરા પણ મોહિત થઈ. બંને ગળાફૂલ પ્રેમમાં ડૂબ્યાં. ઘણો સમય પસાર થયો. વાસનાઓ પણ કંઈક અંશે શાંત થઈ. યુવાન તપસ્વીના સંસ્કાર ફરી જાગ્યા - પોતાના સંકલ્પથી વિચલિત થવાનું હૃદયમાં દુઃખ હતું. પણ અપ્સરા હવે 'જવાબદારી' થઈ ગઈ હતી. ત્યારે સાંચ સૂર્ય-દર્શન અને પ્રાર્થના કરતાં મુનિની આંખમાં આંસુ આવ્યા. અપ્સરાએ એ જોઈ મુનિને પૂછ્યું - મુનિજી શું થયું? કેમ આજે દુઃખી દેખાવો છો? મુનિ કહે - આ આથમતા સૂર્યને જોઈ મને આજે ખૂબ દુઃખ થયું! અપ્સરા કહે - મુનિજી જે દિવસે હું તમારા જીવનમાં પ્રવેશી તે દિવસથી જ તમારો સૂર્ય તો આથમી ગયો છે હવે રડવાનો અર્થ નથી... મુનિએ અપ્સરાનો ત્યાગ કર્યો - અપ્સરાનો પણ શ્રાપ પૂર્ણ થતાં એ પણ આકાશ માર્ગે ઊડી ગઈ.

“જેમની સત્તાનો સૂર્ય કદી અસ્ત પામતો નથી” તેવી ઉક્તિ પ્રચલીત હતી તે બ્રિટીશ સત્તાવિશે એ તેમની હકૂમતના ઊંડા તથા મજબૂત પાયા સમગ્ર બ્રિટિશ સત્તાવહીની ભૂમિમાં ખોડી દીધા હતા. તેમનો વિરોધ કરવાનો કોઈ વિચાર પણ કેમ કરી શકે? વિરોધ કરનાર મરજીવાઓ માટે આંદામાનની જેલ કે ફાંસીનો ફંદો તૈયાર રાખવામાં આવતો હતો. આ સ્થિતિમાં સૌરાષ્ટ્રના દેશી રજવાડાઓ કેટલાક સુબદ્ધ અપવાદને બાદ કરતાં બ્રિટીશ હકૂમતના આ ગોરા શાસકો સહેજ પણ નારાજ ન થાય તે રીતે પોતાનું શાસન સંભાળતાં હતાં. પ્રજાનું કલ્યાણ એ બ્રિટીશ અમલદારો કે દેશી રજવાડાઓની અગ્રતા ન હતી. આથી અન્યાયી સાયમન કમીશન સામે ૧૯૧૮ માં દેશના અન્ય સ્થાનો જેમ સૌરાષ્ટ્રના લીબડી (જિલ્લો: સુરેન્દ્રનગર) નગરમાં નગરજનોની એક યાત્રા કાઢવામાં આવી તે સામાન્ય રીતે દેશી રજવાડામાં બને નહિ તેવી ઘટના હતી. લીબડીમાં યોજવામાં આવેલી આ રેલીનો હેતુ જાણીતા ક્રાંતિચિંતક લાલા લજ્જતરાયને ભાવપૂર્વક શ્રધ્ધાંજલિ આપવાનો હતો. પંજાબના આ અડીખમ આગેવાન (લાલ-બાલ અને પાલ પૈકીના એક) સાયમન કમીશનનો વિરોધ કરવા માટે યોજવામાં આવેલી વિશાળ કૂચની આગેવાની કરતા હતા. આ કૂચના યાત્રિકો પર ગોરા શાસકોની પોલીસે આડેપડ તથા બેરહમી પૂર્વક લાડીચાઈ કર્યાં. બ્રિટીશ સત્તાવિશેના આ પાશવી બળનું નિદર્શન ભારતીય લોકોના વિરોધને મૂળમાંથી જ દબાવી દેવા માટે કરવામાં આવ્યો હતો. આ ઘટનામાં લાલાજી ગંભીર રીતે ઘવાયા અને માતૃભૂમિને મુક્ત કરવાનું સ્વપ્ન હેડયામાં ધારણ કરીને શહીદ થયા. સમગ્ર દેશમાં વિરોધનો એક સ્વયંભૂ ઝૂલાળ પેદા થયો. લીબડી નગરમાં યોજવામાં આવેલી આ શોકયાત્રાનો હેતુ લાલાજીની શહાદતને વંદન કરવાનો તથા તેમને ભાવજાલી ઝાંખાઓ હતો. શોકયાત્રામાં હાજર રહેવું એટલે સત્તાવિશેનો નારાજ કરવા એ બાબત સૌ સમજતા હતા. આથી સ્વાભાવિક રીતેજ ઘણાં લોકો આ બાબતથી અળગા

પત્રકારત્વને દિશા તથા દૃષ્ટિ આપનાર મનીષી

રહેલા હતા. પરંતુ આ શોકયાત્રામાં એક વ્યક્તિની હાજરી સૌ કોઈનું ધ્યાન ખેંચે તેવી હતી. લીબડીના ન્યાયધીશ હોવા છતાં સફેદ સાફો ધારણ કરીને અમૃતલાલ શેઠ આ યાત્રાનું નેતૃત્વ સંભાળતા હતા. આ બાબતનો અર્થ સ્પષ્ટ હતો. આ દેશપ્રેમી ન્યાયધીશ રાજ્યની નોકરીમાં રહીને મુંગા મોઢે અન્યાય સહન કરવા તૈયાર ન હતા. ‘શૂર સંગ્રામકી દેખ ભાગે નહિ’ એ ઉક્તિ પ્રમાણે તેઓએ સુવિધાપૂર્ણ જિંદગી સ્વેચ્છાએ છોડીને માલોમની મુક્તિ માટે તથા દૂભ્યા - દબાવેલાની વાચા બનવા માટે અડગ નિર્ધાર કર્યાં હતાં. સંઘર્ષનો આ માર્ગ આકરો હતો. જે પ્રદેશમાં તેઓ પ્રવેશ કરવાના હતા તે પ્રદેશ પણ અજાણ્યો હતો. પરંતુ શેઠ સાહેબનો નિર્ણય અડગ અને અચર હતા. અંગ્રેજોના શાસન તથા કેટલાક દેશી રજવાડાઓના અન્યાયી તથા અપભૂદ્ધ શાસનથી પ્રજા ત્રસ્ત બની હતી. પ્રજાની આ મુંગી વેદનાને વાચા આપવાનો નિડર તથા બુલંદ સિંહનાદ અમૃતલાલ શેઠે કર્યો હતો. આથી અમદાવાદ જિલ્લાની સરહદે આવેલા રાણપુર ગામમાં ધૂણી ધખાવીને અખબાર શરૂ કરવાનું અમૃતલાલ શેઠે નક્કી કર્યું. ‘સૌરાષ્ટ્ર’ અખબારનો ઐતિહાસિક પ્રારંભ થયો. પત્રકારત્વના ક્ષેત્રમાં એક ઉજ્જવળ તથા ભાતીગળ ઘટનાના આ રીતે મંડાણ થયા. શેઠ સાહેબની આ વિરલ યાત્રામાં કમશ: ફલદાઇબનો જન્મ થયો તથા જન્મભૂમિ જૂથ જેવી પ્રતિષ્ઠિત તેમજ ધ્યેયલક્ષી સંસ્થાનું નિર્માણ થયું. ‘સૌરાષ્ટ્ર’ પત્રનું પ્રકાશન એ સમગ્ર ગુજરાતની મુક્તિ સંગ્રામની તવારીખનું એક શાનદાર પ્રકરણ છે. મહાત્મા ગાંધીના જન્મ દિવસે બીજી ઓકટોબર - ૧૯૨૧ ના દિવસે ‘સૌરાષ્ટ્ર’ પત્રનો પ્રારંભ થયો. પહેલા અંકના તંત્રીલેખના અમૃતલાલ શેઠે લખેલા શબ્દો આ મહાકાર્યની ગરિમા પ્રગટ કરે તેવા છે.

“દિલમાં ઉમેદ રાખવી મનુષ્યની સેવા કરવાની... એ મનુષ્ય ભલે ગમે તે હોય... રાજા હોય કે રંક, સ્વધર્મી હોય કે પરધર્મી... તે સર્વની ભેદભુધિ સિવાય સેવા કરવી. મોટાથી દબાવા સિવાય કે નાનાને દૂભવ્યા સિવાય લોકકલ્યાણની પ્રવૃત્તિ આદરવી.”
“અમાર આ પત્ર જ્યાં જુલો થતાં જોશે, જ્યાં અન્યાય થતો દેખાશે ત્યાં પોતાનું સઘળું બળ તેની સામે વાપરશે. તીવ્રતાપૂર્વક અવાજ ઉઠાવશે.”
આવી અહાલેક જગતનાર અમૃતલાલ શેઠના પત્રકારત્વને બચાવેલાં રાવતે: “‘ઊંઘતા દેશની જાગૃતિ’ માટેના એક સફળ સાધન તરીકે ગણાવ્યું. મહાત્મા ગાંધીએ અમૃતલાલ શેઠ તથા સૌરાષ્ટ્ર પત્રની અંતરનાદને જ અનુસરવાની પદ્ધતિને ધન્ય કહીને ઉમેર્યું: ‘આવી શુધ્ધ, પૂર્ણ શાંત સ્વતંત્રતા ‘સૌરાષ્ટ્ર’ સહુને શીખવો એમ હું ઈચ્છું છું.’”
પડકારને પડકારનારા શેઠ સાહેબ આફતથી ડરે તેમ ન હતા.
નથી જાણ્યું અમારે પંથ શી આફત પડી છે ખબર છે એટલી કે

માતની હાલક પડી છે જીવે મા માવડી એ કાજ મરવાની ઘડી છે ફીકર શી જ્યાં લગી તારી અમો પર આંખડી છે. મેઘાણીભાઈના આ અમર શબ્દો “સૌરાષ્ટ્ર” અખબારના નમ્ર છતાં મક્કમ ધ્યેયમંત્ર સમાન બની રહ્યાં. નર્મદ, હાજી મહમ્મદ અલારખિયા શિવજી, શામળદાસ ગાંધી, શ્યામજી કૃષ્ણ વર્મા કે છગન ખેરાજી વર્મા જેવા સમર્પિત પત્રકારોની હરોળમાં અમૃતલાલ શેઠ પોતાનું આગવું સ્થાન ધરાવે છે. સૌરાષ્ટ્ર પત્ર શરૂ થયું તેના બીજાજ વર્ષે ઝવેરચંદ મેઘાણી ૧૯૨૨ ર માં સૌરાષ્ટ્રમાં જોડાયા અને સૌરાષ્ટ્રની સુદૃઢ તથા સુવિખ્યાત યાત્રામાં એક નૂતન પ્રાણના સંચાર થયા. અમૃતલાલ શેઠનો જન્મ ૨૫ મી ઓગસ્ટ-૧૯૮૧ ના દિવસે લીબડીમાં થયો. આ માસમાંજ જન્મ ધારણ કરનાર મેઘાણીભાઈ તથા શેઠ સાહેબની સ્મૃતિની મીઠી યુગધ્વ શ્રાવણ માસની ભીની માટીમાંથી નિરંતર વહેતી રહેલી છે. છ દાયકા પહેલાં શેઠ સાહેબે આપણી વચ્ચેથી વિદાય લીધી પરંતુ પત્રકારત્વના ક્ષેત્રે તેમણે ચઢાવેલો સુવર્ણ કળશ આજે પણ ઝળહળી રહેલો છે. સત્યના માર્ગે ચાલીને લોકમીજાનો ભાવ-જુવાળ પ્રગટાવીને શેઠ સાહેબે પત્રકારત્વના ક્ષેત્રમાં અમૂલ્ય યોગદાન આપ્યું. ૨૦૧૫-૧૬ નું વર્ષ અમૃતલાલ શેઠની સ્વાસ્થ્યો જન્મચરિત્રનું યાદગાર વર્ષ છે. કલમના આ ક્રમિત્ત સૌપાહીને સ્મરણ કરીને તેમની સ્મૃતિને વંદન કરવાનો અવસર છે. આજના પત્રકારત્વને અમૃતલાલ શેઠની કથા માર્ગદર્શક બની શકે તેવી છે.

કાણના ચણીબોર વી. એસ. ગઢવી

‘મંદિરોને પૈસા વિના તે કાંઈ ચાલતું હશે?’
‘અરે આ તો ભારત આખામાં પહેલું મંદિર છે જે દાન નહિ સ્વીકારે.’
‘અચરજ જેવું ભલે લાગે, જલારામબાપાના આશીર્વાદથી દાન વિના પણ અન્નક્ષેત્ર ચાલશે જ.’
આ અને આવા જેવા અનેક ઉચ્ચારણો થયા. લોકોએ એક ઘટનાને જુદા જુદા રૂપે અને કારણે મુલવી. પરંતુ હકીકત એ છે કે આજે એ વાતને ૧૫ વર્ષ કરતાં વધુ સમય થયો. કોઈ પણ સ્વરૂપે દાન સ્વીકાર થતો નથી અને રોજ હજારો માણસો અન્નક્ષેત્રમાં ભાવપૂર્વક પ્રસાદ આરોગે છે.
વાત છે રાજકોટ જિલ્લાના વિશ્વપ્રસિદ્ધ વીરપુર ગામના જલારામબાપાના મંદિરની. કોઈ એક શાંતિ કે ધર્મનો નહિ - સહુ કોઈના માટે - જેમણે માન્યા તેમના માટે જલારામબાપા હાજરાહજૂર જાણે રહ્યા છે અને ભક્તોની મનોકામનાઓ પુરી કરી છે.
વીરપુરના જોગી જલિયાણ, તમે કરો છો સૌનું કલ્યાણ આ શબ્દો લાખ્યો ભક્તજનો માટે યશસ્વર્ સાબિત થયા છે અને તેમના જીવનમાં જલારામ બાપાએ પરચા પુર્યા છે. અન્નક્ષેત્રમાં પ્રસાદ સહુ આરોગે એનો જલારામ બાપાને બહુ ભાવ અને આનંદ રહેતો. એમના પ્રપૌત્ર જયસુખરામ બાપાએ એકવાર કહેલું જલારામ બાપાએ અન્નક્ષેત્રનો આરંભ કર્યો હતો અને એને આ કાર્યને આગળ વધારતા રહીશું.” એમણે દાતાઓને સંબોધીને કહેલું, ‘અમારે દાન નથી જોઈતું, આપ આપની આજુબાજુ રહેતા જરૂરિયાત મંદ લોકોને મદદ કરો.’
૧૪ નવેમ્બર ૧૭૯૮, વિક્રમ સંવત ૧૮૫૬ - કારતક સુદ સાતમે લોહાણા સમાજમાં માતા રાજબાઈ ઠક્કર અને પિતા પ્રધાન ઠક્કરના પરિવારમાં એમનો જન્મ થયો. ગૃહસ્થ જીવન અને પિતાના વ્યવસાયમાં બહુ રસ ન હતો. યાત્રાળુઓ અને સાધુ સંતોની સેવામાં આનંદ લેતા. ૧૮૧૬ ના વર્ષમાં આટકોટના પ્રાગજીભાઈ ઠક્કરની દીકરી વીરબાઈ સાથે લગ્ન થયા. એમને પણ જલારામબાપાને માનવ સેવાના કાર્યમાં સાથ આપ્યો. ભોજી ભગતના અનુયાયી બન્યા. અને એમની પાસેથી ગુરુમંત્ર - માળા

વીરપુરના જોગી જલિયાણ, તમે કરો છો સૌનું કલ્યાણ

અને શ્રીરામ નામનો સ્વીકાર કરી, એમના જ આશીર્વાદ સાધુ-સંતો અને જરૂરિયાતમંદ લોકો માટે ૨૪ કલાક - ૩૬૫ દિવસ ચાલતું સદાત શરૂ કર્યું. એક દિવસ એક સાધુ આવ્યા, એમાં શ્રીરામની મૂર્તિ આપી અને ભવિષ્યવાણી કરી કે ભવિષ્યમાં હનુમાનજી પણ આવશે. જલારામબાપાએ પરિવારના દેવ તરીકે એ મૂર્તિની સ્થિપના કરી, થોડા સમય બાદ જમીનમાંથી સ્વયંભુ હનુમાનજીની મૂર્તિ મળી આવી, સીતા અને લક્ષ્મણની મૂર્તિઓ પણ મળી આવી, સીતા અને લક્ષ્મણની મૂર્તિઓ પણ અહીં સ્થાપિત થઈ. અહીંથી પ્રસાદ લીધા વિના કોઈ જતું નથી. જલારામબાપાના આ કાર્યમાં ગામલોકોએ પણ સહયોગ કર્યો.
દરજી કામ કરતા હરજીભાઈ માટે જલારામે પ્રાર્થના કરી - તેમનું દર્દ મટવું અને હરજીભાઈએ પ્રથમવાર ‘બાપા’ સંબોધન કર્યું ત્યારથી તેઓ જલારામ બાપા તરીકે ઓળખાયા. હિંદુ-મુસ્લિમ બંને ધર્મના લોકો તેમના અનુયાયીઓ બન્યા. બહુ જાણીતી ઘટના છે કે એકવાર ભગવાન વૃદ્ધ સંતનું રૂપ લઈ તેમના આંગણે આવ્યા અને કહ્યું કે પોતાની સેવા માટે વીરભાઈમાં દાનમાં આપવી. જલારામ બાપાએ વીરભાઈમા સાથે વાત કરી અને તેમની રજૂઆત મળતા સંત સાથે મોકલ્યા. થોડે દૂર જઈ સંત જતા રહ્યા - વીરભાઈમા એકલા પડ્યા. આકાશવાણી થઈ કે દેવતાની મહેમાનગતિ ચકાસવાની પરિશ્લા હતી. તે સંત વીરભાઈમા પાસે એક દંડો અને ઝોળી મુકતા ગયા હતા. આજે પણ વીરપુરના મંદિરમાં દંડો અને ઝોળીના દર્શન કરી શકાય છે. વીરપુરની જગ્યામાં જલારામ બાપા રહેતા હતા, અહીં એમણે વાપરેલી વસ્તુઓ અને તેમના દ્વારા પુજાતી મૂર્તિઓ મુકવામાં આવી

છે. અહીં જે જલારામ બાપાનો ફોટો છે. તે જલારામબાપાનો દેહ રામશરણ થયો તે પહેલા એક વર્ષે એક બ્રિટીશ ફોટોગ્રાફરે લીધો હતો. સતત સદાત્રત ચાલે છે જેનામાં ભક્તો દાનનો પ્રવાહ સતત વહાવતા રહ્યા હતા. ૮મી ફેબ્રુઆરી વર્ષ - ૨૦૦૦ના દિવસે આ ઘટના બની જ્યારે મંદિર-જગ્યા તરફથી જાહેર કરાયું કે હવે અહીં દાનપેટી પણ મુકાશે નહિ અને કોઈ પણ પ્રકારનું દાન પણ સ્વીકારાશે નહિ. વીરપુર સિવાય બ્રિટન - આફ્રિકાના દેશોમાં અને ભારતભરમાં આવેલા જલારામ મંદિરોમાં આજેય ખીચીનો પ્રસાદ ભક્તિભાવથી જમે છે અને જલારામબાપાનું સ્મરણ કરે છે. અમેરિકા - ન્યૂઝીલેન્ડ કે અન્ય દેશોમાં પણ જલારામ બાપાના મંદિરોમાં ગુરુવાર અને ઉત્સવોના દિવસોમાં ભક્તો દર્શન આવે છે અને પોતાની શ્રદ્ધાભક્તિ મસ્તક ઝુકાવે છે. દેશ-વિદેશના ભક્તો જે પ્રાર્થના કરે છે તે મનોકામના પુર્ણ થાય છે અને આવા ‘પરચા’ જલારામ જયોત મેગેજીનમાં પ્રકાશિત થાય છે અને ભક્તોની શ્રદ્ધા વધુ મજબૂત બને છે. જલારામ જયંતિના ઉત્સવના દિવસે વીરપુરમાં મેળો ભરાય છે. વિશ્વભરમાં આવેલા જલારામ મંદિરોમાં જલારામ બાપાનો જન્મદિવસ ઉજવાય છે. કોચીનના મટનચેરી વિસ્તારમાં નિર્માણ પામેલા જલારામધામના ટ્રસ્ટીઓ પાસે આરંભે માત્ર પાંચ લાખ રૂપિયાનું ભંડોળ હતું પરંતુ આજે બાપાના આશીર્વાદથી ૯ હજાર સ્કંવર ફીટમાં વિસ્તરેલું ત્રણ માળનું જલારામ ધામ તૈયાર થઈ ગયું છે. અને દર ગુરુવારે ૪૦૦ પરિવારો - જેઓ જરૂરિયાતમંદ છે એમને

કુડપેકેટ આપવામાં આવે છે અને ઉનાળામાં રોજ ૫૦૦ થી વધુ લોકોને છાસ પીરસવામાં આવે છે. લંડન - લેસ્ટર જેવા બ્રિટનના શહેરો હોય કે નાર્થરોબી - દારેસલામ જેવા આફ્રિકાના શહેરો હોય, જલારામ બાપાના મંદિરોમાં અન્નક્ષેત્ર ચાલતા જ રહે છે અને નિયમિત રીતે અહીં ભજન-સત્સંગ પણ થતાં જ રહે છે.
વિશ્વવંદનીય : વર્તમાન ગાદીપતિ રઘુરામબાપાના પિતા જયસુખરામ બાપા તાજેતરમાં રામશરણ થયા. એમના પરિચયમાં આવવાનું થયું હતું એટલે સ્વભાવિક રીતે જલારામ બાપાના ચરિત્રનું અને વીરપુર જગ્યાના મહિમાનું સ્મરણ થયું.
આજકાલ ધર્મ અને વ્યાપાર એકબીજા ઓગળી રહ્યા હોય તેવું દર્શન થાય છે, દેવસ્થાનોમાં દાનને વિશેષ મહત્ત્વ અપાય છે, કોઈને કોઈ સ્વરૂપે આ માટે ટહેલ પણ નંખાય છે. તેવા સમયે દાન નહિ સ્વીકારવા માટે વિનંતી કરનાર ધાર્મિક સ્થાન અલગ તરી આવે છે.
સન્માન સાથે કોઈને ભોજી આપવું એનાથી મોટો બીજો કોઈ ધર્મ નથી. સદ્ભાવ - સેવા અને માનવતા ધનકં છે અન્નક્ષેત્રમાં.
કોઈ બાહ્ય આંડર કે દેખાવ વિના, સાહજિકતાથી પ્રેમપૂર્વક જ્યારે અન્નક્ષેત્રો કામ કરતા હોય છે અને પ્રસાદરૂપે ફક્ત ભોજી આરોગતા હોય છે ત્યારે ત્યાં સાક્ષાત જાણે હરિદર્શન થાય છે.
આવા દર્શ્યો નિહાળવા મળે ત્યારે આસપાસ માનવતાના - સેવાના દીવડાના અજવાળા રેલાય છે.
તેજપૂર્વ : રામનામ ભૂવન હૈ, દેખત સળ મેં રામ, તાકે પદ વંદન કરું, જપ જપ જલારામ.

અજવાળું - અજવાળું તુષાર જોઈ

